

Zaokroženo leto

Najverjetneje ima vsak izmed nas, ki bolj ali manj intenzivno deluje na svojem strokovnem in znanstvenoraziskovalnem področju, za sabo tudi grenke in neprijetne izkušnje, povezane z nekorektno uporabo svojih izsledkov in rezultatov dela. Iskanje in dokazovanje resnice sta na žalost bolj utopična, boj za spoštovanje svojega dela pa mnogokrat razumljen tudi kot dejanje zavisti in častihlepija. A kakršnikoli že so rezultati tega dokazovanja, ostaja grenak spomin, ki te zaznamuje za vedno in nikoli povsem ne izgine. Tudi moja izkušnja je taka, pa tudi izkušnje drugih kolegov in kolegic. Verjamem, da kakšna tovrstna zmeta nastane celo po naključju, vendar jih je še več povezanih z bistroumno preračunljivostjo. Odgovore na to, zakaj je tako, lahko izvorno poiščemo v različnih temačnih kotih človekove biti, sekundarno pa v sistemu, ki očitno omogoča, da se kaj takšnega sploh zgodi. Ena izmed poti preprečevanja tovrstnih dejanj je prav gotovo v glasnem opozarjanju na napake, ozaveščanju in vzgoji, jasno predpisanih merilih, nazorov, kodeksih in zakonih ter doslednem nadzoru nad njihovim izvajanjem in spoštovanjem. Takšna vprašanja so se že nekajkrat obravnavala v različnih okoljih: na zborovanjih Slovenskega muzejskega društva, sestankih predsedstva Slovenske muzejske skupnosti ali v okviru različnih strok. Tudi v Glasniku SED smo nekajkrat objavili predloge, razmišljanja in težave, povezane s to temo, že v prejšnji številki pa v želji po konkretnih korakih napovedali tudi posebno rubriko, ki bo uokvirjala vse naše etične dileme. Zato

tokrat temu namenjamo nekaj več prostora in objavljamo prispevke kolegic, ki so o etiki spregovorile tudi v okviru Etnološkega večera marca letos. Prispevki dr. Mojce Ramšak, Tite Porenta in Magde Peršič pomenijo glasno, preudarno in konkretno nadaljevanje razmišljanj in pobud. Upam, da ponujajo dobra izhodišča za odprto razpravo in predloge.

Tudi nova in natančnejša tipologija dokumentov in del za vodenje bibliografij v sistemu Cobiss, ki so jo potrdili 1. decembra, bo pomenila sredstvo za natančnejše določanje ravni člankov in tako še manj dopuščala morebitne nepravilnosti tudi na tem področju. V UO Glasnika SED se zavedamo odgovornosti tovrstne kvalifikacije, zato bomo toliko bolj dosledno sodelovali z avtorji in odgovorno osebo, ki vodi tipologije del. Morda nam je prav tu v UO nekajkrat zmanjkalo moči in je nastalo nekaj nepravilnih oznak, za kar se avtorjem (in vsem morebitnim drugim vpletenim in oškodovanim) seveda opravičujemo.

Za nami je tudi aktualen posvet SED v Brežicah z naslovom Etnologija in regionalni razvoj, ki je našo stroko vpletel v aktualna in tekoča sodobna razmišljanja ter hkrati zaznamoval obletnico posveta SED v Brežicah pred 24 leti. Z izdajo vseh referatov s posveta v posebnem zborniku februarja prihodnje leto se nadejamo prelomnih korakov predvsem v odpiranju novejših in še ne dobro raziskanih področij delovanja naše stroke, z objavo pisma, v katerem izražajo svoje stališče do posveta kolegi z Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo, pa želimo vse člane društva seznaniti z njihovim mnenjem. Komentar predsednice društva dr. Brede Čebulj Sajko bo nastale razmere osvetlil tudi z vidika društva. Ob navezavi na tovrstna vprašanja in dileme naj opozorim tudi na polemično razmišljanje predstojnice Inštituta za slovensko narodopisje ZRC SAZU dr. Mojce Ravnik, ki v svojem prispevku s pomenljivim naslovom Etnologije je škoda odgovarja kolegu Petru Simoniču in poudarja pomen minulega dela.

Dvainštirideseti letnik zaokrožujemo s prispevki o živem šahu v Framu, dva prispevka, eden iz konservatorskega in drugi iz muzejskega izhodišča, osvetljujejo ter aktualizirata položaj največjega slovenskega muzeja na prostem v Rogatcu, o tem, kako zanimivo, veselo in pomembno je bilo spletnje vezi z Etnološkim društvom v Srbiji, pa govori poročilo o rajzi v Beograd, še enem uspešnih in zanimivih potovanj, ki jih v društvu ponujamo svojim članom. Seveda na straneh Glasnika čestitamo tudi letošnjemu Murkove mu nagrajencu.

Podrobno analizo ankete o razmerah v društvu lahko razumemo tudi kot namig, da o njem in v njem razmišljamo resno in odgovorno, odpiramo pa še številne možnosti, kaj se da v društvu narediti, zlasti kot priložnost in izziv ob volitvah prihodnje leto.

Tanja Roženberger Šega, glavna urednica